

Treća nagrada Natječaja Mali Marulić, 2015.

Jasmina Kallay

KVANTNI KLINCI

Likovi:

ADA LASTE (12)

NIKICA LASTE (9)

MAMA LASTE

TATA LASTE

ADA, NIKICA, MAMA I TATA LASTE IZ PARALELNIH SVJETOVA

1.

(Dječja soba Laste. Jutro.)

(Ada Laste se budi u krevetu i pogleda prema bratu Nikici Laste koji još spava. Obučena je u roza pidžamu na kojoj je veliko srce i piše 1D (bend One Direction).

Zapjevuši pjesmu „Sretan rođendan“, prvo potihlo pa onda sve glasnije, ali Nikica ne reagira - glava mu se ni ne vidi, cijeli je pod dekom.

Ustane, ne skroz, tek toliko da je došla do kraja kreveta - tu se nalazi veliki kartonski lik pjevača Harryja Stylesa iz grupe One Direction.

Poljubi Harryja u usta i nasmiješi mu se.)

ADA: Što želim za rođendan? Samo tebe!

(Baci se natrag u krevet i sve glasnije pjevuši "Sretan rođendan", a kad vidi da se Nikica ne budi, zgrabi papuču i baci ju preko sobe na Nikicu.

Papuča pogodi Nikicu direktno u glavu i on bunovno digne glavu, ne shvaćajući što se dogodilo. Gadjljivo odbaci papuču od sebe.)

NIKICA: Ej!

ADA: Pogodi koji je danas dan?

(Skoči iz kreveta i namjesti se na Nikičinom krevetu.)

NIKICA *(pravi se lud):* Petak?

ADA: Da, ali koji petak?

NIKICA: Um... zadnji petak na ovoj planeti?

ADA: Ako ćeš biti takav, zaboravi.

(Razočarano ustane. Nikica se nakesi i izvuče nešto što je bilo ispod kreveta - malo je nespretno zamotano, ali izgleda kao poklon. Presretna, Ada zaplješće rukama i zagrlj Nikicu.)

NIKICA: Sretan ti rođendan, seko! Nije Harry Styles, ali tko zna, možda ga dogodine uspijem kidnapirati.

(Izvadi mobitel i upali aplikaciju „poliglot“.)

(Izgovori u mobitel) Sretan ti rođendan!

(Potom okrene mobitel prema sestri.)

MOBITEL *(robotski glas):* Happy birthday!

Joyeuse anniversaire!
Gelukkige Verjaarsdag!
Buon compleanno!
Herzlichen Gluckwunsch zum Geburtstag!

(Smijući se, Ada otvara poklon - fotoaparata koji izgleda kao prehistorijski artefakt. Nije impresionirana i oštro pogleda brata.)

ADA: Stari fotić? Zbilja?

NIKICA: A neee, ovo nije fotić, ovo je...

(Pauza za efekt.)

Provrijeplov!!!

ADA: Pro-što?

NIKICA: Provrijeplov!

(Ada ga pogleda u stilu „daj me nemoj zezati“.)

NIKICA: Pa što mu fali?

ADA: Što mu fali? Kao prvo nemoguće ga je izgovoriti.

NIKICA: Uopće nije. Provrijeplov. Samo se trebaš naviknuti na riječ.

ADA: Ajde onda probaj to reći pet puta za redom, i to brzo.

NIKICA: Provrijeplov, provrijeplov, proplo..., prevri... *(Uspori.)* Pro-vrije-plov.

ADA: Eto vidiš.

NIKICA: To je samo zato jer si me sad zbunila.

ADA: Dobro, onda idemo pitati druge da probaju... *(Okrene se publici.)* Možete li vi izgovoriti -

(Okrene se Nikici da joj on ponovo izgovori tu riječ.)

NIKICA: Provrijeplov!

ADA: Dakle, možete li reći tu riječ pet puta za redom, a da vam se jezik ne zaplete?

(Djeca u publici pokušavaju izgovoriti ovaj jezikolomac pet puta. Naravno, svi će se zaplesti u izgovaranju.)

ADA: Jesam ti rekla? A sad nam lijepo objasni što ovaj pro-vrije-plov uopće je.

NIKICA: Pa samo ti ime kaže - to ti je isto kao vremeplov, samo što je za putovanje kroz prostor kao i kroz vrijeme.

ADA: Zašto ga onda ne nazoveš provremeplov? Sto puta je lakše za reći.

NIKICA: Provremeplov. Hm. Pa možda. (*Malo se zamisli.*) E, bit će predobro, Ada, možemo otići gdje god poželimo! U bilo koji paralelni svijet! Samo reci gdje hoćeš ići!

(Ada mu vrati provremeplov.)

ADA: Ti si taj koji želi putovati kroz vrijeme i prostor, a ne ja. Sljedeći put mi radije nemoj ništa pokloniti, nego mi dati nešto što želiš za sebe i što si ukrao iz tatinog laboratorija.

NIKICA: Nisam ga ukrao nego sam ga samo posudio.

ADA: Aha, znači tata zna da si ga posudio?

NIKICA (*izignorira ovo*): Ti zbilja ne želiš ovo isprobati?

(Ada se uputi prema vratima te se okrene Nikici kad dođe do vrata.)

ADA: Tata će ti doživotno oduzeti kompić ako vidi da si mu to uzeo iz laboratorija.

(Ada izađe, dok Nikica znatiželjno proučava uređaj.)

Nešto kasnije – vrata se naglo otvore i Ada uleti u sobu kao furija te se baci na krevet, plačući.)

NIKICA: Što se dogodilo?

ADA (*zavija kroz jastuk i suze*): Da... boooo... da... biliiii... tuuu miiii... odjen... daaaaaannn...

NIKICA: Ubili su ti što?

(Ada se okrene na leđa pa ju je sad lakše razumjeti.)

ADA (*i dalje grca*): Zaboravili su!!!

NIKICA: Tko?

ADA: Mama i tata.

NIKICA: Što su zaboravili?

ADA: Što misliš?

NIKICA: Zaboravili su da ti je danas rođendan?

(Ada još više plače. Nikica joj priđe i sjedne na njen krevet.)

Možda se samo prave da su zaboravili jer ti spremaju neko iznenađenje.

ADA: Onda se jako dobro prave jer je mama skroz udubljena u svoj poker na laptopu, a tata je po običaju dole u podrumu, u labosu.

NIKICA: Gle, ako te žele iznenaditi, onda je normalno da se prave kao da su zauzeti svojim poslom, zar ne?

(Ada se malo podigne i osloni na laktove, te obriše suze.)

ADA: Misliš?

(Nikica kimne.)

NIKICA: E, je'l mi možeš učiniti jednu uslugu?

ADA: Što?

NIKICA: Samo zatvori oči.

ADA *(sumnjičavo):* Zašto?

NIKICA: Možda zato jer ti je danas rođendan i jer ti se spremaju svakojaka iznenađenja?

(Ovaj argument razveseli Adu te ona spremno zažmiri.)

Nikica podigne provremeplov i uperi ga u njih dvoje. Prije nego će pritisnuti gumb, pogleda u publiku te stavi kažiprst na usta, da ne bi slučajno tko rekao što sprema.

Čuje se klik gumba, potom slijedi veliki prasak, zasljepljujući bljesak te puno dima.

Vidimo Nikicu i Adu kako i dalje sjede na njenom krevetu - isto su obučeni, sve je isto, kao da nigdje nisu oputovali.

Nikica je vidno razočaran. Baci uređaj na krevet.)

NIKICA: Ha. Toliko o provremeplovu.

(Ada znatiželjno pogleda uređaj, kao da ga vidi po prvi puta.)

ADA: Što ti je to?

(Nikica ju pogleda ispod oka - je'l ona njega zafrkava?)

NIKICA: Pa znaš što je to - provremeplov.

ADA: Pro-što?

NIKICA *(uzbuđeno):* Čekaj, čekaj, čekaj - ti zbilja nisi nikad vidjela ovaj uređaj?

(Ada odmahne glavom.)

NIKICA: Jes!!! Radi!

ADA: Što radi?

NIKICA: S ovim možeš putovati u paralelne svjetove. Hoćeš da idemo? Možemo otići bilo gdje! Ajde, reci da!

(Ada ustane iz kreveta i krene prema vratima.)

ADA: Joj, Nikice, prerano je za te tvoje gluposti.

NIKICA: Gdje ideš?

ADA: Je'l sad trebam tvoje dopuštenje da idem piškiti?

NIKICA: Čekaj, stani malo.

ADA: Buraz, počinješ mi ići na živce.

(Nikica poleti prema vratima i stane ispred njih, blokirajući Adi izlaz.)

ADA: Hoćeš da se popiškim u gaće? Pusti me da prođem.

NIKICA: Svatko od nas može utjecati na svoju okolinu.

ADA: O čemu ti to baljezgaš?

NIKICA: Ne ja, nego kvantna fizika.

ADA: Ti i ta tvoja kvantna fizika. Stvarno si više dosadan.

(Proba ga odgurati od vrata, no Nikica brzo zaključa vrata, zgrabi ključ i stavi ga u stražnji džep traperica.)

NIKICA: Ti, u ovom trenu, imaš jedinstvenu priliku stvoriti savršen rođendan.

ADA: U ovom trenu mi se čvrga u tvoje čelo čini kao savršen početak rođendana.

NIKICA: Reci, što bi htjela da te čeka tamo vani? Moraš zamisliti, moraš to vidjeti kao da je stvarno pred tobom.

ADA *(duboko uzdahne pa odluči udovoljiti bratu):* Ok, znači savršen rođendan?

(Nikica kimne.)

ADA: Harry Styles me čeka vani da me povede sa sobom na turneju!

NIKICA: Ok, idemo sad malo realističnije.

ADA: Čekaj malo, pa rekao si da zamislim što god zaželim?

NIKICA: Kvantna fizika može svašta, ali ne može baš sve. Problem je što je Harry Styles jedan jedini, a vas ludača koje želite da se on pojavi je sto milijuna pa onda shvaćaš da tu postoji mali problem?

ADA (*pogleda ga, ali svejedno nastavi. Zatvori oči*): Ok. Dakle, mama je ispekla tortu od lješnjaka i čokolade, a tata je napravio neku ludoriju u laboratoriju koja ama baš ničem ne služi, ali je smiješna. I kad uđem u dnevni boravak, odjednom će hrpa prijatelja koji su se sakrili iza namještaja skočiti i viknuti „iznenađenje“!!!

NIKICA (*nasmiješi se*): Eto! Onda je to tvoj dvanaesti rođendan!

ADA (*tužno*): Je, samo što ne mogu zamisliti te prijatelje kad ih nemam.

NIKICA: Možeš, probaj opet!

(*Ada ponovo zatvori oči.*)

NIKICA: Sve što si zamišljaš je sada tu, u našem dnevnom boravku.

ADA (*otvori oči*): Zbilja?

(*Nikica kimne. Ada krene otvoriti vrata ali je Nikica zaustavi.*)

NIKICA: Caka je jedino da ne možeš otvoriti vrata.

ADA: Kako misliš ne mogu otvoriti vrata?

NIKICA: Sve dok ih ne otvoriš, postoji 50 posto vjerojatnosti da se sve zbiva onako kako si opisala.

ADA: Ne razumijem ama baš ništa.

NIKICA: To je dobar početak. Kvantni fizičari kažu da ako nisi zbunjen, onda ne razumiješ kvantnu fiziku.

(*Ode do kartonskog Harry Stylesa.*)

Sad ću ti objasniti na primjeru - zamisli da stavimo pravog Harrya u ormar.

(*Ugura kartonskog Harrya u ormar te uzme sa svog radnog stola bocu vode.*)

I sad zamisli da je u ovoj boci otrov i da i tu bocu stavimo u ormar.

ADA (*sablažnjena*): Jesi ti normalan? Zašto bi stavio otrov sa Harryem?

NIKICA: Ne ja. To je eksperiment koji je fizičar Erwin Schrödinger osmislio.

ADA (*zbunjena*): Sa Harryjem Stylesom?

NIKICA: Ne, s mačkom. Rekao je da kad bismo mačku stavili u kutiju s otrovom, postojala bi 50-postotna vjerojatnost da uzme otrov i 50 posto šanse da ga ne uzme.

ADA (*sarkastično*): Sad mi je sve jasno.

NIKICA: Poanta je da je mačka istovremeno i živa i mrtva, obje mogućnosti simultano postoje. Ali samo dok se kutija ne otvori jer kad se jednom otvori, onda više ne postoje obje mogućnosti za ovaj svijet.

(Ada ode do ormara i izvadi Harrya.)

ADA (Harryu): Neće tebe nitko otrovati.

NIKICA: Ali ne zaboravi da se u svakom trenutku stvaraju milijuni paralelnih svjetova, tako da ta maca ima svakakve rasplete u tim drugim svjetovima. Isto kao i ti. U jednom svijetu je Harry Styles tvoj dečko, a u drugih 556 svjetova on nikad neće znati da postojiš.

ADA (*ispruži ruku Nikici*): Ključ.

NIKICA (*zakorači unazad i neće joj dati ključ*): E sad, pošto ti nećeš sa mnom putovati u paralelni svijet gdje je Harry tvoj dečko, onda se tvoj savršen rođendan odvija iza ovih zatvorenih vrata. Ako ih otvoriš, možda neće ispasti verzija rođendana koju ti želiš.

ADA (*povisi glas*): DAJ MI KLJUČ!!!

(Nikica je i dalje odbija poslušati. Ada skoči na njega i njih dvoje se hrvaju sve dok Ada ne dospije do ključa u njegovom džepu i brzo otključa vrata.)

Nešto kasnije. Ada se vraća u sobu, uplakana, držeći mali žuti papirić u ruci. No nije samo tužna - ljuta je.)

Zato me nisi htio pustiti iz sobe. Znao si.

NIKICA (*pravi se da gleda nešto na svom kompjuteru*): Što sam znao?

ADA: Znao si da su mi zaboravili rođendan.

NIKICA (*pravi se lud*): Ne znam o čem pričaš.

(Ada mu da papirić koji je donijela sa sobom.)

NIKICA (*čita naglas*): Vraćamo se kasnije. Imate hrenovke u frižideru.

ADA: Moj savršen rođendan - roditelji koji su tko zna gdje i ostavili su nam hrenovke za ručak. Ali ono što ja ne mogu dokučiti je kako si mogao to znati?

(Nikica ne odgovori.)

ADA (*legne na krevet*): Možda mi je najbolje da se vratim u krevet i prespavam ovaj dan.

(Nikica uzme provremeplov u ruke.)

NIKICA: Ja imam bolju ideju! Zašto ne odemo u paralelni svijet u kojem roditelji nikad ne zaboravljaju rođendane svoje djece?

(Ada se okrene prema zidu, prekrije se dekom i pravi se da spava.)

NIKICA: Ovo što se tebi danas dešava je samo jedan dan u životu jedne Ade. Znaš koliko drugih Ada ima u svim ostalim paralelnim svjetovima? U usporedbi sa svim ostalim univerzumima, ovo danas je jedan posve beznačajan dan.

ADA: Pusti me na miru.

(Nikica zgrabi bočicu sa sapunskim balonima sa svoje police i počne puhati balončiće.)

NIKICA: Zamisli da je svaki ovaj balon jedan svijet. I svi ovi baloni žive jedan pored drugog. U hipersvemiru.

(Približi se Adinom krevetu i puše balone prema njoj, ali svaki put kad balon dotakne Adu, raspline se.

Okrene se publici.)

Hoćete li mi pomoći? Ako pogledate ispod svojih sjedala, naći ćete bočice.

(Pauza dok svi u publici otvaraju svoje bočice i počnu puhati balone.)

Tako je, samo pušite, na stotine i stotine balona! Pogledaj, Ada, vidi!

(Ada se najzad okrene, ali nije impresionirana.)

Zamisli koliko Ada živi u svim ovim balonima...

(Pokazuje prema raznim balonima koji stižu iz publike.)

... tu je ljuta Ada, tu je štreberica Ada, tu je kineska Ada, tu je Ada u budućnosti, tamo je naporna Ada...

ADA *(ljutito krene bušiti balone prstom):* Ti i tvoji glupi baloni! Ja sam jedna jedina Ada - nema drugih Ada niti drugih svjetova.

NIKICA: A ja ti kažem da ima!

ADA: Nema!

NIKICA: Ima, kad ti kažem!

ADA: Dokaži onda!

NIKICA: Hoćeš da ti dokažem?

ADA: Ajde, da te vidimo!

(Nikica uzme provremeplov i uperi ga u Harryja Stylesa - klikne aparat, i bljesak fleša nas na trenutak zaslijepi te dim omota Harryja.)

Kad se dim rasplina, vidimo da je kartonski Harry Styles nestao!)

ADA (*zgranuto*): Harry? Harry, gdje je moj Harry!

(Ljutito se okrene Nikici.)

Što si napravio s Harryem?

NIKICA: Ti si tražila da ti dokažem da ima drugih svjetova - poslao sam ga u paralelni svijet.

ADA: Da si mi ga smjesta vratio!

NIKICA (*proučava provremeplov*): Sorry, još nisam naučio kako se to radi.

ADA (*na rubu suza*): Ne samo da su mama i tata zaboravili da mi je danas rođendan, nego si mi ti uzeo mog Harryja! Službeno proglašavam ovaj dan najgorim rođendanom u povijesti čovječanstva.

(Ponovo se okrene prema zidu i pokrije dekom preko glave.)

NIKICA: Kad sam rekao da nisam siguran kako vratiti Harrya, to ne znači da ne možemo pokušati.

ADA (*okrene se prema bratu*): Kako?

NIKICA (*pokaže na provremeplov kojeg drži u ruci*): Idemo i mi na putovanje u paralelne svjetove.

ADA (*s nadom*): I možda nađemo Harrya?

NIKICA: Možda pronađemo deset Harrya.

ADA: Onda, što čekamo?

(Nikica sjedne pored Ade i uperi provremeplov u sebe i sestru. Čuje se veliki prasak, potom vidimo bljesak. Brat i sestra nestanu u oblaku bijelog dima, a nakon toga nastane tama.)

2.

(Eksterijer – kuća, vrt. Dan.)

(Ada i Nikica nađu se među grmljem i drvećem u prostranom vrtu iza jedne kuće.

Ada prva dođe k sebi i zakorači, ali onda vidi da je stala u pseći izmet.)

ADA (*s gađenjem*): Aaaaa!

NIKICA (*drži se za nos*): Znači i u ovom svijetu pseća kakica smrdi. Možda u jednom svijetu naiđemo na kakicu koja miriše na svježe pečene kekse.

(Pogleda oko sebe s oduševljenjem.)

Wow!

ADA: Što wow?

NIKICA: Pa ovo – stigli smo u paralelni svijet.

ADA: Jesi siguran? Meni ovo izgleda isto kao naš svijet.

NIKICA: U tom i je poanta - svaki svijet je samo malo drugačiji od našeg. Jedino što će biti isto za svaki svijet u koji odemo je dan - namjestio sam provremeplov za tvoj rođendan.

ADA: Super! Samo mi je to trebalo, da vidim kako sve druge Ade imaju ljepše rođendane i bolje roditelje.

(Ljutito se okomi na Nikicu.)

Ja ne vidim nigdje Harrya. Idemo dalje!

NIKICA: Čekaj malo, tek smo stigli u ovaj svijet. Gdje ti je istraživački duh?

ADA: Tebe baš briga hoćemo li naći Harrya ili ne - samo ti je stalo da vidiš druge svjetove.

NIKICA: Nije istina. Ja sam te poveo da te oraspoločim. Kad si ti tužna, onda sam i ja tužan. Što se tebi dogodi, to se i meni dogodi. To je osnova kvantne fizike.

ADA: Ako još jednom spomeneš kvantnu fiziku, vrištati ću! Sve dok ne oglušiš!

NIKICA: Al' zbilja - to je teorija povezanosti. Dvije čestice ili dva bića mogu biti blisko povezana bez obzira što nisu spojena ili što nisu blizu. I ako se jednom nešto dogodi, to i drugo odmah osjeti.

(Ada otkine malu grančicu s grmlja u blizini i snažno ju zarije u Nikičinu ruku.)

NIKICA *(primi se za ruku):* Auuuu! Što je tebi?

ADA: Tebe sad boli ruka, je'l tako?

(Nikica kimne glavom.)

ADA: E vidiš, a mene moja ruka uopće ne boli.

NIKICA *(trlja ruku):* Ne moraš sve tako doslovno shvaćati.

ADA: A sad idemo pronaći mog Harrya.

(Nikica je ne sluša jer je spazio nešto između šipražja pa se sagne da bolje vidi.)

ADA: Što je? Što si vidio?

(Prati njegov pogled i ugleda Mamu Laste 2 i Tatu Laste 2 kako sjede na terasi iza kuće i jedu kolače.)

Za ne vjerovati! Je'l ti to vidiš?

NIKICA (*malo zbunjen*): Pa vidim.

ADA: K'o fol su morali negdje otići, a pogle' ih samo - jedu kolače. Briga njih za mene i moj rođendan!

NIKICA: Ali Ada, to nisu naši roditelji!

ADA: Ma nemoj! Nego tko su onda?

NIKICA: Tko zna? Mi smo u nepoznatom svijetu.

ADA: Ne brini, sad ću im ja reći u kojem smo svijetu - u svijetu u kojem je danas moj rođendan!

(Krene prema njima, ali je Nikica zgrabi za rukav i povuče dole.)

NIKICA: Ne, Ada!

ADA: Ja znam da ti žarko želiš vjerovati u paralelne svjetove, ali Nikice, zar ne vidiš da su ovo naši mama i tata? Ovo je naš svijet.

(Istrgne se iz njegovih ruku i odmaršira do terase te odlučno stane ispred Mame Laste 2 i Tate Laste 2.)

Sram vas bilo!

(Mama Laste 2 i Tata Laste 2 se trgnu i blijedo je pogledaju.)

MAMA LASTE 2: Ne razumijem, dušo?

ADA: Naravno da ne razumiješ kad pojma nemaš koji je danas dan, je'l da?

(Mama Laste 2 pogleda Tatu Laste 2, tražeći pomoć.)

TATA LASTE 2: Mlada damo, mislim da si nas s nekim pomiješala.

ADA (*zine, nije očekivala takav odgovor*): Da, možda sam vas pomiješala s roditeljima kojima je stalo do njihove djece.

(U međuvremenu im se Nikica pridruži te pokušava povući Adu sa sobom.)

NIKICA: Ispričavam se u ime svoje sestre, nećemo vas više smetati.

(Povuče sestru za ruku, a Ada se ne da.)

ADA: Nikica, pusti me!

(Ovo dvoje ih i dalje gledaju kao da ih prvi put vide.)

ADA: Mi smo vaša djeca, halo?

(Mama Laste 2 je sad vidno pogođena. Tata Laste 2 brzo stavi ruku preko njenih ruku da je smiri.)

TATA LASTE 2: Nažalost, mi nemamo djece. Htjeli smo, ali nije nam se posrećilo.

ADA: Molim?

NIKICA: Ada, idemo.

ADA: Ne idem dok se ne ispričaju što su mi zaboravili rođendan.

NIKICA (*gubi strpljenje*): Ali to nisu mama i tata! Kako ti nije jasno? Mi smo otputovali provremeplovom - to znači kroz vrijeme i prostor. Mi smo sad u jednom drugom, paralelnom svijetu.

(*Svi zure u njega. Nastavi malo tiše.*)

U svijetu u kojem se nas dvoje nismo rodili.

(*Tišina. Adi zasuze oči. Mami Laste 2 također krenu suze.*)

TATA LASTE 2 (*jedini pribran i znatiželjan*): Vi ste naša djeca iz jednog drugog svijeta?

NIKICA (*kimne*): I Ada je danas ljuta jer ste joj vi... (*Ispravi se*)... jer su joj naši mama i tata zaboravili rođendan.

MAMA LASTE 2: O, pa to nije lijepo! Dođite, sjednite. Hoćete kolača?

(*Ada i Nikica sramežljivo priđu paru i sjednu za stol. Mama Laste 2 ih posluži kolačem.*)

(*Tata Laste 2 izvadi usnu harmoniku iz džepa i zasvira "Sretan rođendan". Nakon jednog odsviranog stiha, otpjeva jedan stih.*)

TATA LASTE 2: Sretan rođendan ti,
(*odsvira stih*)
da bar si nam kći,
(*odsvira stih*)
sretan rođendan, draga Ada,
(*odsvira stih*)
Uvijek ćemo te voljeti!

(*Spremi usnu harmoniku natrag u džep.*)

U ovom je svijetu običaj pljesnuti rukama jednom za svaku godinu. (*Okrene se djeci u publici.*) Hoćemo svi zajedno?

(*Tata Laste 2 vodi pljeskanje te mu se priključe Mama Laste 2, Nikica i svi u publici. Nakon svakog broja pljesne.*)

Jedan, dva, tri,
četiri, pet, šest,
sedam, osam, devet,
deset, jedanaest,

dvanaest!

(Kad djeca prestanu pljeskati, dignu ruku u zrak da pridobije pažnju.)

I još jednom za sreću!

(Svi još jednom pljesnu rukama.)

NIKICA (*šapne Tati Laste 2*): Za sreću? Ali to je sve skupa 13 pljesaka?

TATA LASTE 2: U našem svijetu 13 je sretan broj.

(Mama Laste 2 pogladi Adu po kosi. Ada je ganuta i ne može se prestati smješkati.)

TATA LASTE 2: Hvala vam djeco na ovom poklonu.

ADA: Ali nismo vam ništa poklonili!?

TATA LASTE 2: Došli ste nam u posjetu – to je najveći poklon koji ste nam mogli dati. Augusta i ja ćemo ovaj dan pamtiti do kraja života.

(Nasmiješi se Mami Laste 2 koja kimne i nasmiješi mu se kroz suze.)

NIKICA: Mi moramo nastaviti s našim putovanjem.

(Djeca zagrle svoje „paralelne“ roditelje. Potom Nikica uperi provremeplov u sebe i Adu i oni nestanu uz bljesak i dim.)

3.

(Interijer – kuhinja Marsovaca. Dan.)

(Nikica se nađe u čudnoj prostoriji - neke stvari podsjećaju na kuhinju, ali je ovo kuhinja kakvu on nikad prije nije vidio.

U sredini kuhinje umjesto kuhinjskog stola nalazi se hrpa zemlje koja je dovoljno velika da služi kao stol. Ima puno glista, trave, mahovine i svakakvih kukaca.

Oko hrpe su posložene stolice, kao oko klasičnog kuhinjskog stola.)

NIKICA (*okreće se oko sebe*): Ada? Aaaaa?

(Hrpa zemlje počne se micati i Nikica skokne unazad od straha. Jedna ruka naglo šibne u zrak i zgrabi Nikicu za gležanj.)

NIKICA (*vrisne*): Aaaaaa!

ADA: Daj izvuci me odavde!

(Sad vidimo da je to Ada usred brda zemlje. Nikica joj krene pomagati.)

ADA: Fuj! *(Promotri kuhinju.)* Što nisi ti rekao da su paralelni svjetovi samo malo drugačiji od našeg?

(Nikica ne stigne odgovoriti jer čuju glasove kako se približavaju. Pokaže Adi kredenc.)

NIKICA: Brzo, unutra!

(Sakriju se u kredenc.)

Trenutak kasnije, Tata Laste 3, Ada 3 i Nikica 3 uđu u kuhinju. Članovi ove obitelji su ni više ni manje nego - Marsovci!!!

Glave su im roza boje, s izduženim ušima i očima u obliku srca.

Vrata kredenca se neprimjetno odškrinu - iako ih ne vidimo, Nikica i Ada gledaju što se zbiva u kuhinji.

Ada 3 uzme veliki tanjur i krene kopati po hrpi zemlje – izvlači red glisti, pa red trave, pa red zemlje i potom red kukaca, te izgleda kao da slaže nekakvu tortu. Marsovsku tortu, naravno, a ne nešto što bi sličilo na naše ovozemaljske torte.

Nikica 3 joj pomaže i kad je Ada 3 zadovoljna sa zgotovljenom tortom, stavi 12 svjećica na nju. Kimne Tati Laste 3, koji izađe iz kuhinje te se vrati vodeći za ruku Mamu Laste 3 (u crvenoj Adidas trenirci) koja žmiri.

Tata Laste 3 zapali svjećice.)

NIKICA 3: Možeš otvoriti oči!

(Mama Laste 3 otvori oči i s oduševljenjem reagira na tortu.)

ADA 3 *(pjeva uz melodiju pjesme "Sretan rođendan"):*

Sretan porod dan ti,
Sretan porod dan ti,
Sretan porod dan, draga mama,
Kad si me rodila ti!

(Mama Laste 3 ispuše svjećice.)

ADA 3, NIKICA 3 I TATA LASTE 3: *Hip hip hura,
Hip hip hura,
Hip hip hura!*

(Svi sjednu na stolice oko centralne hrpe zemlje te stave izdužene papirnate kape na glave.

Ada 3 posluži svakoga s komadom torte.)

MAMA LASTE 3: Joj, kad se sjetim tog dana, kak je bil taj porod, sva se preznojim.

TATA LASTE 3 (*stavi ruku na krilo Mame Laste 3*): Nije ti bilo lako, draga.

NIKICA 3: Ispričaj nam opet, ispričaj nam opet!

MAMA LASTE 3: Čuj, kad su mi rekli da buju morali Adu vaditi iz desnog a ne iz lijevog uha, sam im rekla „kaj je vama, pa nemrete curu iz desnog uha izvadit, ste ponorili? Sam se dečki vade iz desnog uha“. „Je, gospođo“, vele oni, „al' zapela joj je noga, pa je lakše ako probamo kroz desno uho“. I ja im velim „ni govora, idemo kroz lijevo uho pa kud puklo da puklo“. I bome puklo!!!

(Mama Laste 3 otkine svoje lijevo uho da im pokaže. Cijelo ovo vrijeme svi zdušno jedu tortu dok Mama Laste 3 opisuje porod i nitko ne reagira iznenađeno ni s gađenjem kad Mama otkine uho, kao da je to najnormalnija stvar.)

Pa su mi napravili novo uho, al kaj sad, ja nisam tip da se žalim, ne?

(Kad pojedu tortu, svi odlože tanjure na „stol“.)

TATA LASTE 3: I, jesmo spremni?

NIKICA 3 (*kimne*): Jesmo, kaj ne?

(Pogleda prema publici, i dalje kimajući - signal djeci da se uključe u narednu pjesmu - pjevat će po melodiji pjesme "Kad si sretan lupi dlanom ti o dlan...".)

SVI: Kad je tvoj dan,
Lupi dlanom ti u čelo

(Svi se lupe dlanom u čelo, i na pozornici i u publici. Publika prati naredne stihove s odgovarajućim pokretima.)

Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Lupi dlanom ti u čelo!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Lupi dlanom ti u čelo!
Kad je tvoj dan,
Obraze protrljaj ti!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Obraze protrljaj ti,
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Obraze protrljaj ti!

(Trljanje obraza treba biti komično, tako da se smiješne face rade dok se tako obrazi trljaju.)

Kad je tvoj dan,
Nogu stavi ti za vrat,
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Nogu stavi ti za vrat!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan
Kad je tvoj dan,
Nogu stavi ti za vrat!

(Nikica može pasti natraške svaki put kad proba staviti nogu iza vrata. I u publici će biti veselo kad svi pokušaju staviti nogu za vrat.)

Kad je tvoj dan,
Vikni glasno tad - hura!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Vikni glasno tad - hura!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan
Vikni glasno tad - hura!

Kad je tvoj dan,
Ti ponovi ovo sve!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Ti ponovi ovo sve!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Ti ponovi ovo sve!

(Svi ustanu i Ada 3 stane između Mame i Tate Laste 3 te napravi stoj na glavi.

Potom je Mama i Tata Laste 3 prime svaki za jednu nogu, i podignu je malo da bi je odmah zatim spustili - ali to tako da joj glava lupi o pod!!! Ne puno, ali ipak dovoljno da ne izgleda baš zabavno; unutar marsovske maske Ada 3 će imati nešto spužvasto na vrhu glave kao protekciju).

MAMA I TATA LASTE 3: Jedan, dva, tri...

(Nikica 3 pljesne svaki put kad glava Ade 3 lupi o pod i potakne djecu u publici da skupa s njim plješču.)

Četiri, pet, šest,
sedam, osam, devet,
deset, jedanaest,
dvanaest!

(I taman kad mislimo da je gotovo, još jednom joj lupe glavom o pod.)

Još jemput za sreću!

(Ada 3 se uspravi, nasmiješena - kao da je ovo najnormalniji rođendanski ritual.

No Mama Laste 3 nanjuši nešto u zraku.)

MAMA LASTE 3: Tata Laste, ajde ti otpeljaj decu u vrt, da ja malo počistim tu!

ADA 3: Ali mama, pa moj je rođendan danas, ja ću sve počistiti!

MAMA LASTE 3: Sam ti odi van, ja bum sam malo pospremila, ali bum tebi ostavila najveće i najzamazanije rajngle, može?

ADA 3: Fala, mama!

(Tata Laste 3 pogleda Mamu Laste 3 kao da pogađa da se nešto dešava, no svejedno odvede djecu van.)

MAMA LASTE 3 *(uperi pogled u kredenc):* Možete sad izaći.

(No Ada i Nikica ne izlaze.)

MAMA LASTE 3: Treba vam roza tepih ili kaj? Ili da vas ja izvlečem van?

(Sad se vrata kredence polako otvore i provire lica Ade i Nikice. Nikica prvi izađe, držeći provremeplov iza leđa.)

NIKICA: Jeste vi vanzemaljci?

MAMA LASTE 3: Ne. Mi smo Marsovci.

NIKICA: Pa to je ista st...

MAMA LASTE 3 *(uleti mu u riječ):* Ha! Znala sam. vanmarsovci. Uvijek ista priča s vama.

NIKICA: Mislim da ste se zabunili - mi nismo vanmarsovci.

MAMA LASTE 3: Jesi ti dečec s Marsa?

(Nikica odmahne glavom.)

MAMA LASTE 3: Je, pa onda si vanmarsovac.

(Ada stane pored brata. Mama Laste 3 uzme lulu s kredenca i krene je puniti.)

MAMA LASTE 3: A di vam je paruniplov?

NIKICA (*zbunjeno*): Paruniplov?

MAMA LASTE 3 (*nestrpljivo*): No, pa ono s čim ste stigli, niste sim doplivali, ne?

NIKICA (*pokaže provremeplov*): Mislite na provremeplov?

MAMA LASTE 3: To ti je dečec paruniplov - plov za paralelne univerzume.

NIKICA: Da, ali mi to zo...

MAMA LASTE 3 (*opet ga prekine*): Kaj se onda zbilo? Kaj se to tak groznog desilo kod vas da ste odlučili primirisati druge svjetove? Je'l vam možda mama nije htjela kupiti iPhone?

(*Nasmije se kao da je rekla nešto nevjerojatno duhovito.*)

ADA: Moji roditelji su zaboravili da je danas moj rođendan.

MAMA LASTE 3 (*pretjerano se zgrane*): Ni valjda! Pa to je smak svijeta! Kak buš samo to preživila?

(*Ada se uvrijedi i ne odgovori.*)

MAMA LASTE 3: Da, da, vidla sam ja sve. Neka deca si umisle kak su im roditelji najgori na svetu, pak odluče potražiti neki bolji svijet s boljim roditeljima.

ADA: Ne znate vi ništa o našem životu i našem svijetu.

MAMA LASTE 3: No, pa zicnite se onda, deca, kaj ste na nogama. Hoćete kaj pojesti?

(*Oboje pogledaju kompost hrpu zemlje i vrlo odlučno odmahnu glavom.*)

MAMA LASTE 3: Ste zihér? Imamo rođendansku tortu! Najfinije gliste koje ste ikad imali priliku degustirati. Ada je čak skupila i žohare za glazuru. To se ne odbija.

(*Podigne tanjur na kojem je „torta“ ispred njihovih lica.*)

Ha? Ha? Bute probali mali komadić? Ako ne bute slatko, imamo pohanih škorpiona od sinoć?

NIKICA: Hvala, već smo jeli.

MAMA LASTE 3: Ko vam kriv kad ne znate kaj valja.

(*Zapali lulu i promotri djecu.*)

No, bu više počela vaša žalopojka? Dok smo svi još mladi?

ADA: Možda ovo Vama zvuči glupo, ali kad vam mama i tata zaborave rođendan, to je kao da su zaboravili da postojite.

MAMA LASTE 3: Je' l ti to jedna jedina zamjerka mami i tati, to da su ti danas zaboravili rođendan?

(Ada slegne ramenima i pogleda Nikicu.)

ADA: Nije.

MAMA LASTE 3: Sad kad ste već došli sim u ovaj svet, morete sve ispričati Mami Laste.

ADA: Nemamo prijatelja.

MAMA LASTE 3: Ne očekujete valjda da vam roditelji nađu prijatelje? To si sami morate naći.

ADA 3: Ne razumijete. Roditelji nam ne daju da idemo u školu. Po cijele dane smo samo doma.

(Sad je Mama Laste 3 zaintrigirana.)

MAMA LASTE 3: O, ovo je neka nova, to bogme nisam prije čula. Kak to?

NIKICA: Zato što smo genijalci.

MAMA LASTE 3: Vi ste neki skromni buntovnici, ha?

NIKICA: Mama i tata su nam također genijalci i školovali su nas kod kuće jer su rekli da je obična škola prenapredna za nas.

ADA: Ali kako smo uvijek kod kuće, ne možemo nikoga upoznati i zato nemamo prijatelje.

MAMA LASTE 3: Hm. Pa ni vam baš veselo, moram priznati, kaj je, je.

(Puhne par oblaka dima dok promišlja o njihovom problemu.)

Ali da vam velim ja - koliko god vam se ponekad čini da vam je život nesretan i da biste htjeli živjeti negdje drugdje, u nekom drugom svijetu, s nekim drugim roditeljima, to ni rješenje. Ne biste bili sretni.

(Odmjeri ih pogledom.)

Ja znam da biste vi sad sve dali da možete tu živjeti sa mnom, u ovoj kući...

(Ada i Nikica razmijene zabrinut pogled - ovo je zadnje mjesto gdje bi ikad živjeli.)

... ali, deca, moram vas razočarati. Ja bih vas drage volje uzela, nemam niš protiv vanmarsovaca, da se razmimo, ja nisam ko neki, ali to ne bi bilo u redu. I znam da bi se vaši roditelji jako, jako brinuli.

(Ada i Nikica odahnu s olakšanjem.)

Moj vam je savjet da se vratite doma i zahvalite mami kaj vas je oboje rodila.

NIKICA: Budemo, hvala gospođo Laste.

MAMA LASTE 3: Da vas neka pitam prvo - je' l i njoj otpalo uho?

ADA: Kome?

MAMA LASTE 3: Kome, pa mami vašoj, kad vas je rađala!

NIKICA: Nije.

MAMA LASTE 3: Sretnica.

NIKICA (*pogleda Adu*): Idemo?

ADA: Je'l nam možete reći da li ste kojim slučajem vidjeli kartonski lik jednog ful zgodnog i ful talentiranog pjevača?

MAMA LASTE 3: Ak je vanmarsovac, sumnjam da bih ga smatrala zgodnim, al ne, nisam.

(Ada kimne. Oboje mahnu Mami Laste 3, no ova ustane.)

MAMA LASTE 3: Čekajte, čekajte, deca, pa nemrete otić, a da nisam Adi čestitala rođendan kak spada!

(Ada pogleda brata nesigurno - o čemu ova priča?)

MAMA LASTE 3 (*odmjeri Nikicu*): Misliš da bu te tvoj brat mogel držati za nogu?

(Vidno se iščitava panika na Adinom licu - sve samo ne lupanje glavom o pod!)

ADA: Ne, hvala, ali mi stvarno moramo ići, i sami ste rekli, roditelji će nam se jako brinuti...

MAMA LASTE 3: Ma ne bu to dugo potrajalo, dođi, tu stani, ne bih si nikad oprostila da mi odeš, a da nismo bar mi neka napravlili za tvoj rođendan kad su te tvoji mama i tata zaboravili!

ADA: Nikiceeee!

(Nikica shvati i brže-bolje uperi provremeplov u njih dvoje i oni nestanu uz bljesak i dim.)

MAMA LASTE 3 (*odmahne glavom*): Čudni su ti vanmarsovc... Misliš si pak su nam slični, al kaj je je, nemreš reći da nisu čudni.

(Uzme s torte jednog žohara i sa slašću ga stavi u usta. Onda se prene.)

(Djeci u publici) Joj, di su mi maniri?! Pa ja vas nisam ni sa čim ponudila!

(Uzme tanjur sa tortom i krene nuditi djecu koja sjede u prednjim redovima. Uzme „žohara“ s vrha torte i nudi ga.)

Nemojte se ustručavati, nemate se kaj sramit - uzmite, uživajte!

(Reakcije djece.)

4.

(Interijer – spavaća soba Ade 4. Dan.)

(Nikica se pojavi u prostranoj spavaćoj sobi s kaminom koja je obasjana svjetlom i lijepo namještena. Svjetlo roza boja dominira. Opet nema Ade.)

NIKICA: Ada?

(Trenutak kasnije Ada se stropošta niz dimnjak i sva čađava izađe iz kamina. Ali uopće se ne obazire na to jer joj je sva pažnja usmjerena na sobu.)

ADA: Ah!

(Zadivljeno dodiruje krevet, i police, i zavjese - sve je lijepo, prelijepo. Osim što Ada ostavlja na svemu trag čađe.)

NIKICA *(ne dijeli Adino divljenje):* Ovdje k'o da se Hello Kitty ispovratila.

(Ada je u transu, sve mora dodirnuti, svemu se divi. Onda spazi nešto - i uhvati se za srce.)

ADA *(dramatično):* Ah!

NIKICA *(prepadne se):* Što je bilo?

ADA: Pogle!

(Podigne uramljenu fotku Harry Stylesa s posvetom koja glasi: „To lovely Ada, Harry“.)

ADA: Jesi vidio? Ha? Za divnu Adu.

(Sjedne na krevet, držeći sliku na srcu.)

ADA: Tu smo, Nikice, u svijetu u kojem je Harry Adin dečko! Imao si pravo.

NIKICA: On vjerojatno ima deset sekretarica koje potpisuju te fotke i šalju ih po cijelom svijetu.

(Spazi veliki poster One Directiona na vratima.)

NIKICA: 'Ko zna, možda u ovom svijetu i zvuče ok.

ADA: Molim te, izađi iz moje sobe.

NIKICA *(zabezeknut):* Tvoje sobe?

ADA: Ako nisi već primijetio, ovdje nema kreveta za tebe, niti ima tvojih stvari.

NIKICA: Ali Ada, to nije tvoja soba nego soba jedne druge Ade! *(Stane kod prozora i pogleda van.)* Izgleda kao da je rođendan već počeo.

ADA: Hm?

(Stane pored brata i pogleda van.)

(Zavidno) Gle koliko prijatelja ova Ada ima.

(Iz frustracije lupi šakom po prozoru.)

Nije fer - gle što sve ova Ada ima. Ima super sobu, ima posvetu od Harryja i ima hrpu prijatelja. Sto posto ima i naj roditelje.

NIKICA *(pogleda sestru)*: Možda i ima sve to, ali zato sigurno nije genijalka.

ADA: Znaš što bih ja dala da sam obična, najobičnija Ada koja ide u školu kao i svi ostali. Što će mi to što sam genijalka?

NIKICA: Da nismo iz obitelji genijalaca, ne bismo ni bili tu. Ne bismo pojma imali o paralelnim svjetovima.

ADA: Možda bi bilo i bolje da ne znam za ovaj svijet. Pogle' kako im je lijepo! Misliš da bi nas primijetili kad bismo im se pridružili?

NIKICA: Ada, što ti je? Ne možemo im se pokazati.

ADA: Aaa! Gle, Nikice, imaju ponija!

NIKICA *(prene se kao da je nešto čuo)*: Šššš.

ADA: Što?

NIKICA *(šapatom)*: Mislim da netko dolazi.

(Oboje u panici pogledavaju oko sebe, tražeći gdje bi se sakrili, ali nema nijednog primjerenog niti dovoljno velikog mjesta za skrivanje - ispod kreveta su kutije, ormar je krcat stvarima i zavjese nisu dovoljno debele da bi ih sakrile.)

Mama Laste 4 ulazi te se nasmiješi kad ih vidi. Nosi tortu, a Tata Laste 4 je prati.)

MAMA LASTE 4 *(pjeva na švedskom po melodiji "Sretan rođendan!")*:

Ja, må han leva!

Ja, må han leva!

Ja, må han leva!

Ja må hon leva uti hundrade år!

(Ada i Nikica se pogledaju zbunjeno.)

ADA *(potiho)*: Ja ne razumijem nijednu jedinu riječ!

NIKICA: Sjećaš se kad sam ti rekao da u paralelnom svijetu može ispasti da si rođena u nekoj drugoj zemlji?

ADA 3: Daaa?

NIKICA: E pa izgleda da smo došli u skandinavsku verziju nas.

(Ada spazi tortu i stavi ruku preko usta jer ne može vjerovati što se nalazi pred njom - torta je ukrašena svim članovima benda One Direction, a Harry Styles je najveći i stoji na vrhu torte.)

Velikim slovima je ispisano ime Ada i broj 12.

Mama Laste 4 se sagne i nježno poljubi Adu te je pomiluje po obrazu. Ada se topi.)

MAMA LASTE 4 *(na švedskom):* Mila moja!

NIKICA *(vadi mobitel i traži nešto):* Možda ona moja aplikacija poliglot proradi ovdje.

(Mama Laste 4 ih promatra - i dalje se smješka, no sad je i ona pomalo zbunjena i pogledava Tatu Laste 4.)

MAMA LASTE 4 *(na švedskom):* Zašto pričate tako čudno, djeco?

(Nikica stavi mobitel ispred Mame Laste 4 i pričekava.)

MOBITEL *(robotski):* Zašto pričate tako čudno, djeco?

ADA *(šapne Nikici):* Što ćemo joj reći?

MAMA LASTE 4 *(okrene se Tati Laste 4. Na švedskom):* I dalje se ljuti na nas.

MOBITEL: I dalje se ljuti na nas.

(Mama Laste 4 povede Adu za ruku i odvede je do kreveta, gdje je posjedne i nježno joj pomiluje kosu.)

Nikica odmah skokne do njih i stavi mobitel tik do njihovih lica, što Mamu Laste 4 malo zasmeta, no svejedno se posveti Adi.)

MAMA LASTE 4 *(na švedskom):* Mila moja, slastičarna se ispričava što su stavili Nialla Horana na vrh torte, i odmah su poslali novu tortu s Harryem. Rekli su da im je jako, jako žao ako su ti pokvarili rođendan.

MOBITEL: Mila moja, slastičarna se ispričava što su stavili Nialla Horana na vrh torte, i odmah su poslali novu tortu s Harryem. Rekli su da im je jako, jako žao ako su ti pokvarili rođendan.

(Otvorenih usta, Ada ne može vjerovati što čuje.)

MAMA LASTE 4 *(na švedskom):* Je'l mi možeš oprostiti? Trebala sam provjeriti kad sam išla pokupiti tortu, ali sam bila rastresena, i eto, upropastila sam ti dan. Razumijem ako se ljutiš na mene, ali molim te, pridruži nam se, ako ne zbog mene, onda zbog svih prijatelja koji su tu došli zbog tebe.

MOBITEL: Je'l mi možeš oprostiti? Trebala sam provjeriti kad sam išla pokupiti tortu, ali sam bila rastresena, i eto, upropastila sam ti dan. Razumijem ako se ljutiš na mene, ali molim te, pridruži nam se, ako ne zbog mene, onda zbog svih prijatelja koji su tu došli zbog tebe.

TATA LASTE 4 (*priđe Nikici, kao da će mu uzeti mobitel. Na švedskom*): Dosta je više izvođenja, daj mi taj mobitel!

MOBITEL: Dosta je više izvođenja, daj mi taj mobitel!

NIKICA: Spremi se, Ada, vrijeme je da idemo dalje.

ADA (*vidi da se Nikica sprema opet uključiti provremeplov*): Ne!

NIKICA: Ne?

ADA: Ja ostajem ovdje.

NIKICA: Ali ne možeš - tu već postoji jedna Ada.

ADA: Sam si čuo! Ova Ada se naljutila jer su joj donijeli krivu tortu iz slastičarne! Je'l možeš vjerovati kako je razmažena? Ona ne zaslužuje ni ovaj rođendan ni ovaj život. Ja bih znala cijeniti sve ovo.

NIKICA: Možda bi, ali ti ne možeš ovdje ostati.

ADA: Zašto ne? Uzmi ovu Adu odavde i vrati se s njom, a ja ću fino ostati tu. I s vremenom ću savladati švedski. Samo mi ostavi svoj mobitel.

NIKICA: Ada, ne možemo kidnapirati Adu iz ovog svijeta!

ADA: Ali ja želim ostati tu - ovdje je sve onako kako sam oduvijek željela! Ostajem tu i gotovo!

TATA LASTE 4 (*na švedskom*): Što je njima?

MOBITEL: Što je njima?

MAMA LASTE 4 (*stoički slegne ramenima. Na švedskom*): Sve ovo zbog te glupe torte.

MOBITEL: Sve ovo zbog te glupe torte.

(Nikica se približi Adi s provremeplovom, ali Ada projuri pored njega i sakrije se iza Mame Laste 4.

Sad se njih dvoje natjeravaju oko sobe. Nikica pokušava uhvatiti sebe i sestru u istom kadru da mogu otići s tog svijeta.

Ada dođe do vrata i točno u trenutku kad namjerava istrčati iz sobe, Ada 4 se pojavi na vratima!

Dvije Ade se odmjere. U sljedećem trenu iza Ade 4 dotrči Nikica 4. Kad vidi Nikicu, Nikica 4 krene vrištati na sav glas.

Ovo potakne obje Ade da isto vrište. Nikica također počne vrištati. Vrištanje traje. I traje.

Potom se Mama Laste 4 i Tata Laste 4 pogledaju, slegnu ramenima te se i oni pridruže općem vrištanju.

U panici, Nikica pritisne vremeplov.

Obavije ih bljesak i dim.

Sve se zatamni.)

5.

(Interijer – sirotište, hodnik. Dan.)

(Nikica i Ada se nađu u polumračnom hodniku zgrade koja djeluje napušteno. Nigdje nikoga. Dok se ne okrenu i vide tko stoji tik iza njih – Ada 4 i Nikica 4!

Opet krene dernjava i vrištanje.

Nikica ovaj put uperi provremeplov u Adu 4 i Nikicu 4.

Uz bljesak i dim ovo dvoje nestane.)

ADA: Gdje si ih poslao?

NIKICA (pogleda je nesigurno): Doma?

ADA: Kako znaš?

NIKICA (slegne ramenima): Pa valjda. (Sad već zabrinut.) Što ako sam ih poslao u hipersvemir? Ili u crnu rupu?

ADA (odmahne rukom, tipa „nije važno“): Ma snaći će se oni. Uostalom neće onoj Adi škoditi da iskusi malo teškoća u životu!

(Brat i sestra krenu niz hodnik.)

ADA (virne u sobu kroz jedna otvorena vrata i naglo zastane): Gdje smo pak sad?

6.

(Interijer – sirotište, soba Ade 5. Dan.)

(Ada uleti u sobu prema kartonskom Harryju koji stoji u uglu.)

ADA: Našla sam te!

(Zagrli ga i podigne, uzimajući ga sa sobom.)

NIKICA: Što ako ovo nije tvoj Harry?

ADA: Moj je. Prepoznala bih ga bilo gdje.

NIKICA: Nisam siguran da je dozvoljeno uzimati stvari iz jednog svijeta u drugi.

ADA: Ma nemoj, a bilo je ok odvesti Harrya iz našeg svijeta u ovaj?

(Na ovo Nikica zašuti.)

ADA 5 (iz offa): Nikiceeee!

(Ada i Nikica se pogledaju. Opet se moraju sakriti. Ada krene u ormar zajedno s Harryem, ali ne stane, premali je ormar i ona ga nevoljko ostavi stajati vani.)

Nikica isto ne stane u ormar pa juri k'o sumanut po sobi tražeći neko mjesto za sakriti se, ali uzalud.

Ada 5 uđe u sobu i prvo što vidi je kartonski Harry. Primi se za srce.)

Aaaah!!!

(Nikica rukama pokrije oči. Već vidi dramu koja će iz ovoga nastati.)

ADA 5: To je od tebe?

(Ushićeno ode do kartonskog Harryja i stane pored njega.)

Nikica kimne.)

Otkud si ga samo uspio nabaviti?

NIKICA (slegne ramenima, proba se nasmiješiti): Da ti kažem, ne bi mi vjerovala.

ADA 5: Ovo je najljepši rođendan ikad.

(Nikica sjedne na krevet. Djeluje umorno i stavi glavu u ruke. Ada dođe do njega i stavi mu ruku na glavu.)

ADA 5: Znaš, ovo nije kraj svijeta. Bit će drugih.

NIKICA (digne pogled): Drugih? Kojih drugih?

ADA 5: Ovo samo znači da Marićevi nisu bili roditelji za tebe. Ako te oni nisu htjeli posvojiti, doći će neki drugi.

NIKICA: Posvojiti?

ADA 5 (nagne glavu i promotri ga pa se nasmije): Vidiš, tako treba - zaboravi ih.

NIKICA: A ti? Tebe ne brine što nisi još posvojena?

ADA 5 (*razbaruši mu kosu*): Ja već imam 12 godina - skoro pa nitko ne usvaja tako staru djecu. Ali nema veze. Imam tebe i imam cure ovdje. To je meni dovoljno.

(Nikica kimne s knedlom u grlu.)

ŽENSKI GLAS (*iz offa*): Ada! Čekamo te!

ADA 5: Cure su mi spremile malu proslavu, moram ići! Hoćeš nam se pridružiti?

NIKICA: Možda malo kasnije?

(Ada 5 mu kimne s osmijehom te izađe iz sobe. Nikica ostane sjediti na krevetu, zamišljen.)

(Nekoliko trenutaka kasnije Ada izađe iz ormara. Krene po Harryja.)

NIKICA: Čekaj.

ADA: Neću više čekati. Našli smo Harryja i vrijeme je da se vratimo kući.

NIKICA: Ova Ada misli da joj je to rođendanski poklon od mene.

ADA: Tko joj je kriv.

(Podigne kartonskog Harryja i stavi ga pod mišku.)

NIKICA: Nećeš joj ga valjda uzeti?

ADA: Zašto ne? Pa to je moj Harry.

NIKICA: Ti nisi ništa čula što smo pričali?

ADA 3: Čula sam nešto da će biti drugih, a onda ste pretiho razgovarali.

NIKICA: Ovo mjesto je sirotište.

ADA (*pogleda ga pa se zamisli nad ovom informacijom*): Aha.

NIKICA: Ova Ada odavde je mislila da sam ja njen Nikica.

ADA: Što misliš, koliko dugo su već tu, bez mame i tate?

NIKICA (*slegne ramenima*): Tko zna.

ADA: Daj zamisli da se nešto dogodi našim roditeljima. I da moramo...

(Ne može ni dovršiti rečenicu. Trenutak tišine dok oboje kontempliraju ovu verziju događaja.)

Idemo odavde.

(Ustane i odloži Harrya na mjesto gdje ga je našla.)

NIKICA: Nećeš ga uzeti?

ADA: Nek' joj ostane.

NIKICA *(nasmiješi se):* Spremna?

(Uperi provremeplov u njih. Ali u tom trenu Ada zakorači prema Harryu.)

ADA: Samo da ga još jednom poljubim!

(No Nikica je već počeo pritiskati gumb na provremeplovu i u panici pomakne uređaj da može pokriti i Adu, no bljesak samo napola uhvati i nju i njega.)

NIKICA: Neeee!

(Sve se zatamni.)

7.

(Interijer – hipersvemir. Noć.)

(Crnilo - Ada se otkotrlja po podu i pokušava se orijentirati, ali nema ničeg oko nje, to jest postoji tek jedna plastična membrana. Ada shvati da se nalazi u velikom plastičnom balonu poput lopte za plažu, samo puno većem.

Kotrljanje u toj lopti nije tako jednostavno.)

ADA: Nikice? Nikiceee?

(Nema odgovora. Nema nikoga.

Preplašena, Ada se zakotrlja u crnilo. Proguta je mrak.)

8.

(Interijer – hipersvemir. Noć. Istovremeno na drugom kraju scene.)

(Nikica u istom crnilu i jednakom plastičnom balonu.)

NIKICA: Ada?

(Ništa. Tišina.

Ada ponovo izroni iz mraka na lijevoj strani scene.

Iako ih publika vidi, jednog na jednom kraju scene, a drugog na drugom, oni se međusobno ne vide.

Kad se Ada zakotrlja prema suprotnom kraju scene, a Nikica krene na drugi kraj, baloni im se dotaknu, ali nijedan ni drugi nisu svjesni tog kontakta.

Nikica sjedne na pod, tj. dno lopte te sagne glavu, držeći se prstima za tjeme.)

NIKICA: Ajde, Nikice, koncentriraj se, moraš naći Adu. Sigurno je tu, u hipersvemiru.

(Uzdahne.)

Samo što je hipersvemir velik.

(Ada očajnički kruži i kruži, sve brže i brže trči u svojoj lopti, sve dok se ne spotakne o svoje noge i padne.)

ADA: Au!

(Drži se za gležanj kao da ga je ozlijedila.

U istom se trenu Nikica primi za gležanj - kao da ga je nešto štreknulo.)

NIKICA: Au!

(Pogleda nogu u čudu, nije mu jasno kako ga je odjednom zaboljela.

U sljedećem trenu ustane, ozarena lica.)

Pa da! Pravilo povezanosti! Što ako se upravo sad Ada ozlijedila? I zato je mene noga zaboljela? U tom slučaju ako ja sebe uspijem transportirati kući, onda će po toj logici i Ada automatski biti transportirana tamo, bez obzira je'li provremeplov uperen u nju ili ne.

(Upre provremeplov u sebe, ali zastane.)

Ali što ako nismo dovoljno povezani? Onda će ona zauvijek ostati tu u hipersvemiru.

(Premišlja se. Ponovo uperi provremeplov u sebe.)

Ne. Moram vjerovati da smo povezani.

(Opet zastane. Strah ga je.)

(Oslovi publiku.) Možda mi treba malo pomoći - je'li možete zamisliti mene i Adu kako smo opet u našoj sobi?

(Pauza dok čeka reakcije djece.)

Može? Je'li nas vidite?

(Djeca kimaju glavom, a neki govore „da“.)

(Stavi ruku iza uha.) Ne čujem vas? Je! nas vidite doma?

DJECA: Daaaaa!

(Nikica kimne jednom pa još nekoliko puta, kao da sebe ohrabruje te drhtavom rukom uperi provremeplov u sebe. Uz bljesak i dim nestane.)

9.

(Interijer – soba. Dan.)

(Opet smo u Adinoj i Nikičinoj spavaćoj sobi i oboje su u sobi! Polete jedan prema drugom i zagrlje se.)

NIKICA: Mislio sam da sam te izgubio!

(Po Adinom i Nikičinom izrazu lica je očito da su presretni da su napokon stigli kući.)

ADA: Znaš kako sam sretna da smo tu! Ja sam mislila da ću zauvijek ostati u onoj ogromnoj lopti!

NIKICA: Oprosti što sam ti još više upropastio rođendan.

ADA *(nasmiješi mu se):* Nisi mi upropastio rođendan. Hvala ti na ovoj avanturi! *(Opet ga zagrlje.)* Nikad neću zaboraviti ovaj rođendan.

NIKICA: Zbilja?

ADA: Zbilja.

(Nikica uzme provremeplov te krene ka vratima.)

NIKICA: Bolje da vratim provremeplov prije nego tata spazi da je nestao.

ADA: Čekaj.

NIKICA *(okrene se):* Što?

ADA: Nemoj otvarati vrata.

(Nikica se odmakne i sjedne na stolicu.)

ADA: Zamislit ću rođendan. Svoj savršen rođendan.

(Nikica se nasmiješi.)

ADA: Iza ovih vrata su mama i tata koji nisu zaboravili moj rođendan. Nije mi važno jesu li ispekli tortu i imaju li poklon za mene. Glavno da su tu i da mi zapjevaju „Sretan rođendan“ i da me zagrlje.

NIKICA: A Harry?

ADA: Možda njega poželim za sljedeći rođendan.

NIKICA: A ne želiš više prijatelje koji se skrivaju iza namještaja da te iznenade?

ADA: Imam tebe - ti si moj najbolji prijatelj.

(Sjedne na krevet u lotus poziciji i zažmiri.)

Super je ovaj rođendan.

NIKICA *(Okrene se prema djeci u publici. Glasnim šapatom):* Hej, ljudi, pomozite Adi! Ona sama ima 50 posto šanse da joj se rođendan ostvari, ali ako svi vi poželite to isto, onda su joj šanse puuuuno puno veće! Tko zna, možda čak budu i stopostotne šanse!

(Zažmiri. I dalje glasnim šapatom) Idemo, svi skupa - zatvorite oči i zamislite Adin rođendan - mama nosi tortu, a tata pjeva "Sretan rođendan". I puno, puno prijatelja je došlo slaviti s nama.

(Nikica se trudi iz sve snage - oči su mu čvrsto zatvorene i šake su mu stisnute. Sav je u ovoj namjeri da Adi ostvari rođendan kakav želi.)

(Cijelo ovo vrijeme Ada sjedi, zatvorenih očiju, nesvjesna što Nikica i publika rade. Samo što se ništa ne dogodi.)

(Nikica otvori oči i pogleda publiku.) Ne odustajemo! Idemo još jednom.

(Krene ponovo zatvoriti oči kad se sjeti nečeg i ode do radnog stola.)

Znam što treba!

(Otvori jednu ladicu, potom drugu u svom radnom stolu, dok ne nađe što je tražio - papirnatu trubicu.)

(Podigne visoko trubicu da je svi mogu vidjeti.)

Ako zavirite ispod svojih sjedala, naći ćete zalijepljenu trubicu za dno stolice.

(Trenutak dok sva djeca potraže svoje trubice.)

Sad, na moj znak, želim da svi iz sve snage puhnete u trubice. Idemo na tri, može?

(Odbrojava prstima.) Jedan, dvaaa, i TRI!

(Zajedno sa svima u publici zatrubi. Ništa.)

Idemo još jednom, ali probajte glasnije!

(Duboko udahne.)

Jedan, dva, TRI!

(Opet ništa.)

Nemojmo gubiti nadu. Još jednom, još samo jednom idemo probati. Dajte sve od sebe, ljudi!

(Opet udah.)

JEDAN, DVA, TRIII!

(Buka trubica je zaglušujuća.)

U isti čas se vrata sobe otvore. Vidimo Mamu Laste (u crvenoj Adidas trenirci) kako nosi tortu sa upaljenim svjećicama, a Tata Laste pjeva.)

TATA LASTE: Sretan rođendan ti,
Sretan rođendan ti,
Sretan rođendan draga Ada,
Sretan rođendan ti!

(Ada otvori oči u iznenađenju i oduševljeno skoči na noge te puhne u svjećice.)

MAMA LASTE: Što si zaželjela?

ADA: Ovo!

(Obitelj Laste stoji u grupnom zagrljaju.)

Potom Tata Laste iz krajička oka spazi provremeplov i pogleda djecu.)

TATA LASTE: Znate, to nije igračka.

ADA I NIKICA (pokunjeno): Znamo.

TATA LASTE: Mogli ste se vrlo lako izgubiti na putu.

(Ada i Nikica sjede, očekujući bukvicu.)

TATA LASTE (blago): Ali glavno da ste nam se vratili.

(Pogleda Adu.) Tebi dan nije počeo najbolje, hm?

(Ada slegne ramenima.)

MAMA LASTE: Mislila si da smo ti zaboravili rođendan, je'l da?

(Ada kimne glavom.)

MAMA LASTE (duboko uzdahne): Priznajem da jesmo.

TATA LASTE: Kad smo shvatili da smo zaboravili koji je dan, mama je odmah odjurila kupiti tortu, a ja sam otišao kupiti ti poklon.

MAMA LASTE: Je'l nam možeš oprostiti?

(Mama Laste prođe prstima Adi kroz kosu.

Ada kimne.)

TATA LASTE: To ne znači da nam nije stalo do tebe. Takve se stvari jednostavno znaju desiti u životu. Nije fer, znam, ali znaj da te volimo. Mi tebe i Nikicu volimo najviše na svijetu.

(Pruži joj kuvertu.)

Sretan ti rođendan.

(Ada otvori kuvertu i vrisne ultra prodorno kad vidi što se nalazi unutra.)

NIKICA *(pogleda da vidi što mu sestra drži u ruci):* Ha, karte za koncert One Directiona. Samo nemoj molim te žicati mene da idem s tobom.

(Ada zastane u svom uzbuđenju, i malo se snuždi.)

TATA LASTE: Što je bilo?

ADA: Nemam nijednu prijateljicu ili prijatelja s kojim bih otišla na koncert.

(Mama Laste pogleda Tatu Laste.)

TATA LASTE: Nadam se da se nećeš ljutiti, ali ja sam već pozvao neke prijatelje. Još ih ne poznaješ, ali sam siguran da ćete se brzo sprijateljiti!

(Potom mahne djeci u publici.)

No, što čekate? Hoćemo započeti ovu proslavu? Dođite, pridružite nam se!

(Djeca u publici su pozvana da se sa trubicama pridruže glumcima na sceni te krene pjesma i svi zaplešu.)

SVI:

Kad je tvoj dan,
Lupi dlanom ti u čelo!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Lupi dlanom ti u čelo!

Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Lupi dlanom ti u čelo!

Kad je tvoj dan,
Obraze protrljaj ti!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Obraze protrljaj ti,
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Obraze protrljaj ti!

Kad je tvoj dan,
Nogu stavi ti za vrat,
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Nogu stavi ti za vrat!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan
Kad je tvoj dan,
Nogu stavi ti za vrat!

Kad je tvoj dan,
Vikni glasno tad - hura!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Vikni glasno tad - hura!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan
Vikni glasno tad - hura!

Kad je tvoj dan,
Ti ponovi ovo sve!
Kad je tvoj dan,
Taj ludi rođendan,
Ti ponovi ovo sve!
Kad je tvoj dan i kad želiš
S drugim dijelit rođendan,
Kad je tvoj dan,
Ti ponovi ovo sve!

KRAJ